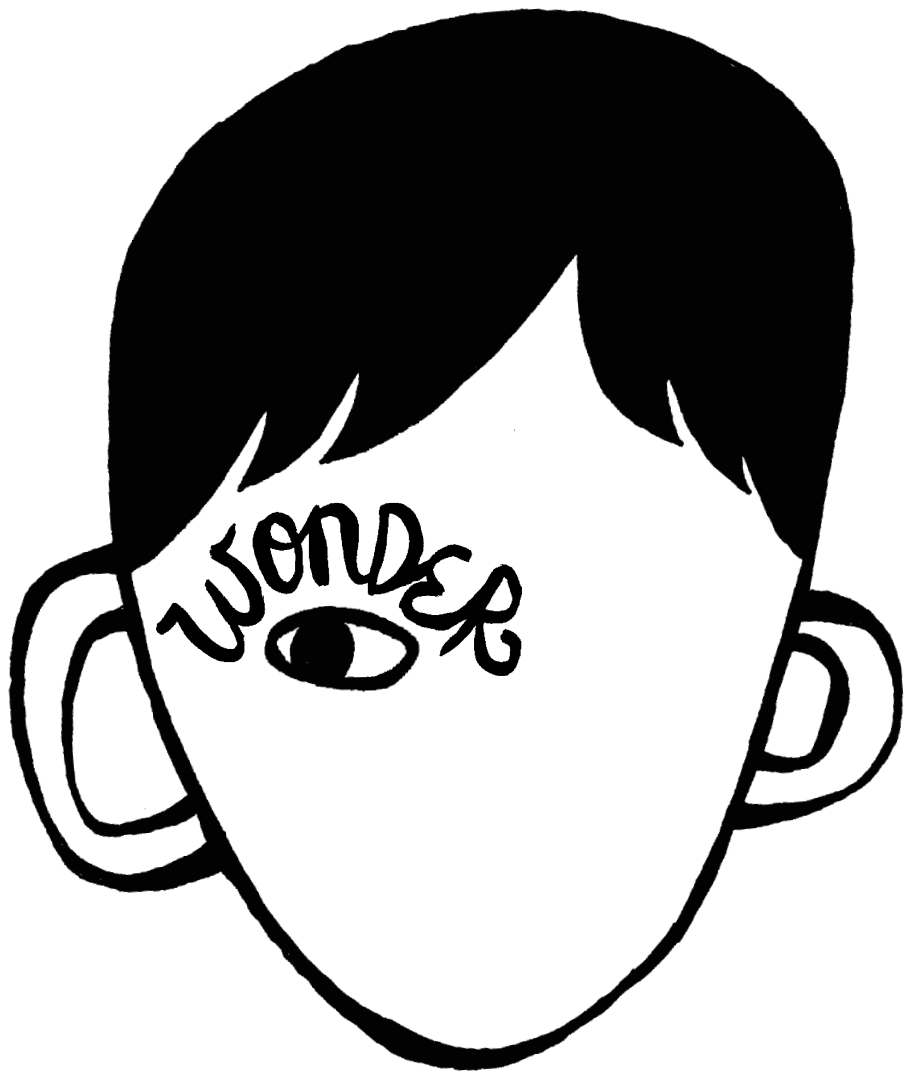

Wonder

Primeres Pàgines

Tocs 85

R.J. Palacio

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

La història que s'explica en aquest llibre és de ficció. Els noms, els personatges, els llocs i els incidents que s'hi narren són o bé inventats per l'autora o bé usats de manera fictícia. Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals, mortes o vives, és pura coincidència.

Mestres i llibreters, si entreu a la nostra web, www.edicionslacampana.cat, trobareu material didàctic sobre *Wonder*

Títol original: *Wonder*

© R. J. Palacio, 2012

Publicat a Alfred A. Knopf

1a edició: setembre del 2012

2a edició: maig del 2013

© de la traducció, Imma Falcó

© Edicions La Campana

Muntaner 248, 1r 2a

08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65 / Fax: 93 451 89 18

campana@edicionslacampana.cat

www.edicionslacampana.cat

Disseny coberta: © Tad Carperter, 2012

Adaptació disseny coberta: Zink comunicació

ISBN: 978-84-96735-71-2

Dipòsit legal: B. 23.684 - 2012

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Pel Russell, el Caleb i el Joseph

*Han vingut metges des de ciutats llunyanes
només per veure'm,
tots al voltant del meu llit,
incapaços de creure's el que veuen.*

*Diuen que dec ser un miracle
de la creació divina,
i que, amb el que saben de moment,
no hi troben explicació.*

Lletra de la cançó «Wonder»,
de NATALIE MERCHANT

Primera part

AUGUST

El destí somreia i la fortuna reia
quan ella es va acostar al meu bressol...

NATALIE MERCHANT, «Wonder»

Normal i corrent

Ja sé que no sóc un nen de deu anys normal i corrent. Vull dir que faig coses normals: menjo gelats, vaig en bici, jugo a pilota, tinc una Xbox. Tot això fa que sigui normal. Suposo. I jo em trobo molt normal. Per dins. Però jo sé que els nens normals i corrents no fan que els altres nens normals i corrents fugin cridant del parc. Jo sé que els nens normals i corrents no se'ls queda mirant tothom a tot arreu on van.

Si em trobés una llàntia màgica i només li pogués demanar un desig, demanaria tenir una cara normal que no cridés gens l'atenció. Demanaria poder anar pel carrer sense que la gent, al veure'm, fes allò d'apartar la vista. ¿Sabeu què crec, jo? Que l'única cosa que fa que no sigui normal és que ningú m'hi troba.

Però ara ja estic bastant acostumat a tenir aquest aspecte. Ja sé com fer veure que no veig les cares que fa la gent. Tots som bastant bons, ja, en això: jo, la mare, el pare i la Via. Pensant-ho bé, això últim ho retiro. La Via no és gens bona. A vegades s'esvera molt, quan la gent és mal educada. Com un dia al parc que uns nens grans van començar a fer sorolls. No sé ben bé quins sorolls devien ser, perquè jo no els vaig sentir, però la Via sí, i va començar a escri-dassar-los. Ella és així. Jo sóc d'una altra manera.

La Via no em troba normal i corrent. Ella diu que sí, però si fos normal no em protegiria tant. I la mare i el pare tampoc no em troben normal. Em troben fantàstic. Jo crec que l'única persona al món que veu que sóc normalíssim sóc jo.

Em dic August, per cert. No penso descriure la meva cara. Segur que és molt pitjor que tot el que us esteu imaginant.

Per què no he anat mai a escola

La setmana que ve començo cinquè. Com que no he trepitjat mai una escola de debò, estic mort de por. La gent es pensa que no he anat mai a escola per culpa del meu aspecte, però no és veritat. És per culpa de totes les operacions que m'han fet. Vint-i-set des que vaig néixer. Les més grosses van ser abans de fer quatre anys, així que no me'n recordo. Però des d'aleshores m'han operat dos o tres cops l'any (entre operacions grans i petites), i com que sóc massa baixet per la meva edat i a més tinc altres misteris mèdics que els metges no s'expliquen, abans em posava malalt molt sovint. Per això els meus pares van decidir que valia més que no anés a escola. Però ara ja estic molt més fort. L'última operació va ser fa vuit mesos, i segurament no m'hauran de tornar a operar fins d'aquí a un parell d'anys.

La mare em fa de mestra. Abans era il·lustradora de llibres per nens. Dibuixa unes fades i unes sirenes maquíssimes. Però quan fa coses de nens ja no mola tant. Una vegada va intentar dibuixar-me un Darth Vader, però li va quedar una cosa que semblava una mena de robot amb forma de bolet. Fa temps que no la veig dibuixar. Em sembla que està massa enfeïnada cuidant-nos a mi i a la Via.

Si diguéss que sempre he volgut anar a escola no seria del tot veritat. Sí que hi volia anar, però només si podia ser com tots els altres nens que hi van: tenir una pila d'amics i jugar amb ells després de classe i aquestes coses.

Ara tinc uns quants amics de debò. El Christopher és el meu millor amic, i després vénen el Zachary i l'Alex. Ens coneixem des que érem petits. I com que sempre m'han conegut així, doncs ja hi estan acostumats. Quan érem petits sempre quedàvem per jugar, però aleshores el Christopher es va traslladar a Bridgeport, a Connecticut, que és a més d'un hora d'on visc jo, a North River Heights, a la punta de dalt de tot de Manhattan, i el Zachary i l'Alex van començar a anar a escola. És curiós: tot i que el que se'n va anar a viure lluny és el Christopher, encara ens veiem més que no pas amb el Zachary i l'Alex. Ara tenen una pila d'amics nous. Però si ens trobem pel carrer encara són simpàtics amb mi. Sempre em saluden.

A part també tinc altres amics, però no són tan bons com el Christopher, el Zack i l'Alex abans. Per exemple: el Zack i l'Alex sempre m'invitaven a la seva festa d'aniversari, però el Joel i l'Eamonn i el Gabe no m'hi han convidat mai. L'Emma sí que m'hi va invitar una vegada, però ja fa molt de temps que no ens veiem. Això sí, a la festa del Christopher sí que hi vaig sempre. No sé... potser en faig un gra massa, amb això de les festes d'aniversari.

Com vaig venir al món

M'encanta quan la mare explica aquesta història, perquè em fa petar de riure. Potser no fa tanta gràcia com un acudit, però la mare l'explica d'una manera que la Via i jo ens partim de riure.

Doncs resulta que quan era a la panxa de la mare ningú tenia ni idea que sortiria amb aquesta cara. La mare havia tingut la Via feia quatre anys, i com que havia sigut «bufar i fer ampolles» (paraules textuais seves), doncs no hi havia cap motiu per fer proves especials. Uns dos mesos abans que nasqués, els metges es van adonar que em passava alguna cosa a la cara, però no es pensaven que fos tan greu. Van dir a la mare i al pare que tenia el paladar fes i no sé què més. En deien «anomalies lleus».

La nit que vaig néixer hi havia dues infermeres, a la sala de parts. Una era molt simpàtica i molt dolça. L'altra, diu la mare, no semblava gens simpàtica ni gens dolça. Tenia uns braços molt grossos, i (i aquí ve la part bona) no parava de tirar-se pets. Per exemple, li duia gel a la mare i es tirava un pet. Li prenia la tensió i es tirava un pet. La mare diu que era increïble, que no deia mai «perdó». A més a més el metge de sempre de la mare no estava de guàrdia, i la mare va ensopegar amb un metge molt jovenet i malca-

rat. Els pares li deien el Médico Precoz, per una sèrie que feien a la tele fa temps o alguna cosa així (tot i que no l'hi deien a la cara). Però la mare diu que encara que en aquella sala tothom estava de mala lluna el pare es va passar tota la nit fent-la riure.

Quan vaig sortir de la panxa de la mare diu que tota l'habitació va quedar en silenci. La mare no va tenir temps ni de mirar-me perquè la infermera simpàtica em va treure corrents de la sala. El pare va sortir tan disparat darrere seu que la càmera de vídeo li va caure i es va trencar en mil trossets. Aleshores la mare es va amoïnar molt i va intentar aixecar-se del llit per veure on anaven, però la infermera que es tirava pets la va immobilitzar amb aquells braços tan grossos que tenia. Era com si es barallessin, perquè la mare estava histèrica i la infermera dels pets no parava de cridar-li que s'estigués quieta, i aleshores van començar totes dues a cridar el metge. I a que no sabeu què? Doncs que s'havia desmaiat! Havia caigut rodó a terra! Quan la infermera dels pets va veure que s'havia desmaiat va començar a empenye'l amb el peu perquè es despertés i a cridar: «¿Es pot saber quina mena de metge és, vostè? ¿Es pot saber quina mena de metge és, vostè? Aixequi's! Aixequi's!» I aleshores, de cop i volta, va deixar anar el pet més fort i pudent de tota la història dels pets. La mare creu que el que va despertar el metge va ser aquest pet. Quan ho explica la mare és divertidíssim, perquè fa tots els personatges, incloent-hi el soroll de pets.

La mare diu que al final la infermera que es tirava pets es va portar molt bé. Va estar tota l'estona amb ella. No la

va deixar ni quan va tornar el pare i els metges els van explicar que jo estava molt malalt. La mare se'n recorda perfectament del que li va xiuxiuejar la infermera a l'orella quan el metge li va dir que segurament no passaria d'aquella nit: «Els qui han nascut de Déu vencen el món.» Com que sí que vaig passar d'aquella nit, l'endemà va ser aquesta infermera qui li va agafar la mà a la mare quan la van portar a veure'm per primer cop.

La mare diu que ja l'hi havien explicat tot de mi i que s'havia anat preparant per veure'm. Però diu que quan va tenir al davant per primera vegada la meva carona aixafada l'únic que va veure és que tenia uns ulls preciosos.

Per cert, la mare és guapíssima. El pare també és molt guapo. I la Via és molt bufona, per si ho dubtàveu.

A casa del Christopher

Vaig estar molt deprimat, quan el Christopher va marxar ara fa tres anys. Devíem tenir uns set anys tots dos. Ens passàvem hores jugant amb els ninots de *Star Wars* i lluint amb els sabres làser. Ho trobo a faltar.

La primavera passada vam anar a casa del Christopher, a Bridgeport. El Christopher i jo havíem anat a la cuina a buscar alguna cosa per picar i vaig sentir que la mare parlava amb la Lisa, la mare del Christopher, sobre si aniria a l'escola a la tardor. Era el primer cop que l'hi sentia dir.

–¿Es pot saber de què parreu? –vaig preguntar.

La mare va fer cara de circumstàncies, com si li sabés greu que ho hagués sentit.

–L'hi hauries d'explicar, Isabel –li va dir el pare, que era a l'altra punta del menjador parlant amb el pare del Christopher.

–Val més que en parlem després –va dir la mare.

–No, vull saber de què estàveu parlant –vaig replicar.

–¿No trobes que ja estàs preparat per anar a l'escola, Auggie? –em va dir la mare.

–No –vaig dir jo.

–I jo tampoc –va dir el pare.

–Doncs així no cal parlar-ne més –vaig dir arronsant-me d’espatlles mentre m’asseia a la falda de la mare com si fos un nen petit.

–És que jo trobo que necessites aprendre més coses de les que jo et puc ensenyar –va dir la mare–. Vinga, Auggie, tu ja saps que amb les fraccions sóc dolentíssima!

–¿A quina escola? –vaig dir, a punt de plorar.

–A una privada que hi ha al costat de casa; es diu Beecher.

–Ostres, és una escola fantàstica, Auggie –va dir la Lisa donant-me un copet al genoll.

–¿I per què no pot ser l’escola de la Via? –vaig dir.

–És massa gran –va respondre la mare–. No em sembla la més adequada per tu.

–No hi vull anar –vaig dir. Ho reconec: vaig fer una veu una mica infantil.

–No has de fer res que no et vingui de gust –va fer el pare venint cap a mi, aixecant-me de la falda de la mare i fent-me seure a la seva falda a l’altra punta del sofà–. No volem que facis res que tu no vulguis fer.

–Però és el millor per ell, Nate –va dir la mare.

–Si ell no hi vol anar, no –va respondre el pare mirant-me–. Si ell no s’hi troba preparat, no.

Vaig veure que la mare mirava la Lisa, que va estirar el braç per estrènyer-li la mà.

–Ja ho arreglarem –li va dir a la mare–. Sempre trobeu la millor solució.

–Ja en parlarem en un altre moment –va dir la mare.

Es veia d’una hora lluny que el pare i ella es barallarien.

Jo volia que guanyés el pare, però una part de mi sabia que la mare tenia raó. I la veritat és que és dolentíssima amb les fraccions.

Al cotxe

Hi havia un bon tros fins a casa. Em vaig quedar adormit al seient del darrere, com sempre, amb el cap a la falda de la Via com si fos un coixí i una tovallola embolicada al cinturó de seguretat per no deixar-la plena de baves. La Via també es va adormir, i la mare i el pare van començar a parlar fluixet sobre coses de grans que no m'interessaven.

No sé quant de temps devia fer que dormia, però quan em vaig despertar es veia la lluna plena per la finestra. El cel era de color porpra i anàvem per una carretera molt transitada. Aleshores vaig sentir que parlaven de mi.

–No podem continuar protegint-lo –va dir la mare molt fluixet al pare, que anava conduint–. No podem fer com si s'hagués de despertar demà i la seva realitat hagués de ser una altra, Nate, perquè és aquesta, i l'hem d'ensenyar a viure amb aquesta realitat. No podem continuar evitant situacions que...

–No, val més enviar-lo a una escola de secundària com qui envia un xai a l'escorxador... –va replicar el pare enfadat, però no va acabar la frase perquè pel retrovisor va veure que jo tenia els ulls oberts.

–¿Què vol dir, com qui envia un xai a l'escorxador?

–Torna a dormir, Auggie –va dir el pare fluixet.

–Tothom se'm quedarà mirant –vaig dir esclafint a plorar.

–Rei –va dir la mare girant el cap des del seient del davant i posant una mà damunt la meua mà–, ja saps que no cal que hi vagis, si no vols. Però vam anar a parlar amb el director i l'hi vam explicar tot, de tu, i té moltes ganes de coneixe't.

–¿Què li vas explicar de mi?

–Que ets divertidíssim, encantador i molt llest. Quan li vaig dir que amb sis anys et vas llegir *El cavaller del drac* va fer una cara com dient: ostres, aquest nen l'haig de conèixer.

–¿Li vas explicar alguna cosa més? –vaig fer.

La mare em va fer un somriure que va ser com si m'abracés.

–Li vaig explicar totes les operacions que t'han fet i que ets molt valent –va dir.

–¿Així sap quina cara faig? –vaig preguntar.

–Home, li vam portar fotos de l'estiu passat a Montauk –va dir el pare–. Li vam ensenyar fotos de tota la família. I aquella tan bona que surts tu a la barca aguantant aquell rèmol.

–¿Tu també hi vas anar? –haig de reconèixer que em va decebre una mica que ell també hi estigués ficat.

–Sí, hi vam parlar tots dos –va dir el pare–. És un home molt agradable.

–T'agradarà –va afegir la mare.

De cop i volta em va fer l'efecte que estaven tots dos de la mateixa banda.

–Un moment: ¿I quan el vau anar a veure? –vaig preguntar.

–Ens va ensenyar l'escola l'any passat –va dir la mare.

–¿L'any passat? –vaig dir jo–. ¿Així que ja fa un any que hi doneu voltes i no me n'havíeu dit res?

–No sabíem si hi entraries, Auggie –va respondre la mare–. És difícil d'entrar-hi, en aquesta escola. Hi ha tot un procés d'admissió. Em va semblar que no calia explicar-t'ho i que t'amoïnassis per res.

–Però tens raó, Auggie, t'ho hauríem hagut de dir el mes passat, quan vam saber que hi havies entrat –va dir el pare.

–Ben mirat –va sospirar la mare–, potser sí.

–¿Aquella senyora que va venir aquell dia a casa hi té res a veure, amb tota aquesta història? –vaig preguntar–. Aquella que em va fer aquell test.

–De fet sí –va dir la mare fent cara de culpabilitat–. Sí.

–Però em vas dir que era un test d'intel·ligència –vaig dir.

–Ja ho sé. Home, va ser una petita mentida –va respondre–. Era un examen que havies de fer per entrar a l'escola. I el vas fer molt bé, per cert.

–Així doncs, vas mentir –vaig replicar.

–Va ser una petita mentida, però sí. Ho sento –va dir intentant somriure, però com que jo no li vaig tornar el somriure es va tornar a girar cap endavant.

–¿Què vol dir com qui envia un xai a l'escorxador?

La mare va sospirar i va fer una «mirada» al pare.

–No ho hauria d'haver dit, això –va dir el pare mirant–

me pel retrovisor—. No és veritat. ¿Saps què passa? Que la mare i jo t'estimem tant que et volem protegir tant com puguem. Però de vegades ho volem fer de maneres diferents.

—Jo no vull anar a l'escola —vaig respondre plegant-me de braços.

—T'aniria molt bé, Auggie —va dir la mare.

—Potser l'any que ve —vaig dir mirant per la finestra.

—Seria millor que fos aquest any, Auggie —va dir la mare—. ¿Saps per què? Doncs perquè aquest any faràs cinquè, i és el primer curs de secundària per tothom. No seràs l'únic nen nou.

—Seré l'únic nen que té aquesta cara —vaig dir.

—No et diré pas que no. Serà un gran repte, per tu, tu ho saps millor que ningú —va contestar—. Però t'anirà molt bé, Auggie. Faràs una pila d'amics. I aprendràs coses que jo no et podré ensenyar mai. —Es va tornar a girar i em va mirar.— Quan vam anar a visitar l'escola, ¿saps què hi tenien, al laboratori de ciències? Un pollet que estava sortint de l'ou. Era tan bufó! Em va recordar una mica a tu quan eres petitó, Auggie... amb aquells ullassos foscos que tenies...

Normalment m'encanta que m'expliquin coses de quan era petitó. De vegades m'agradaria fer-me una boleta i que m'abracessin i em fessin petons per tot arreu. Trobo a faltar quan era petit i no sabia res. Però en aquell moment no estava d'humor.

—No hi vull anar —vaig dir.

—¿Saps què podem fer? Almenys vine a conèixer el senyor Culet, abans de decidir-ho —va proposar la mare.

–¿El senyor Culet? –vaig preguntar.

–És el director –va respondre la mare.

–¿*Culet*? –vaig repetir.

–Sí, ja ho sé –va fer el pare somrient i mirant-me pel retrovisor–. ¿Oï que sembla increïble, que es digui així, Auggie? Vull dir: ¿com pot ser que hi hagi algú que ja li estigui bé dir-se senyor Culet?

Vaig somriure per sota el nas, tot i que no volia que em veiessin somriure. El pare és l'única persona del món que em pot fer riure encara que no en tingui gens de ganes. Sempre fa riure tothom.

–¿Saps què, Auggie? Hi hauries d'anar, en aquesta escola, encara que només fos per sentir com diuen el seu nom per megafonia! –va dir el pare molt emocionat–. ¿T'ho imagines, quin riure? Atenció, atenció, senyor Culet, el demanen a recepció –va dir fent una veu molt aguda, com de senyora gran–. Veig que va una mica de *cul*, avui! Fa estona que li vaig al *darrere*. ¿No troba que hauríem de comprar un *pandero* per la classe de música?

Vaig començar a riure. No perquè em semblés molt graciós, sinó perquè no tenia ganes de continuar enfadat.

–Ara, que podria haver sigut pitjor! –va continuar el pare amb la seva veu normal–. La mare i jo teníem una professora a la universitat que es deia senyora Culgròs.

Aquest cop la mare també va riure.

–¿De debò? –vaig fer.

–Roberta Culgròs –va respondre la mare aixecant la mà com si estigués fent un jurament–. Bobbie Culgròs.

–Tenia unes galtes gegants –va dir el pare.

–Nate! –va fer la mare.

–¿Què passa? Només he dit que tenia unes galtes gegants.

La mare reia fent que no amb el cap.

–Ei, ei, tinc una idea! –va dir el pare molt emocionat–. ¿Per què no els hi muntem una cita a cegues? ¿T’ho imagines? Senyora Culgròs, li presento el senyor Culet. Senyor Culet, li presento la senyora Culgròs. Es podrien casar i tenir tot de Culets.

–Pobre senyor Culet –va replicar la mare fent que no amb el cap–. Si l’Auggie ni tan sols el coneix, encara, Nate!

–¿Qui és el senyor Culet? –va dir la Via mig grogui perquè s’acabava de despertar.

–És el director de la meva nova escola –vaig respondre.

Senyor Culet, el demanen a recepció

Hi hauria anat més nerviós, a veure el senyor Culet, si hagués sabut que també coneixeria uns quants nens de l'escola nova. Però, com que no ho sabia, més aviat tenia el riure fluix. No podia parar de pensar en les bromes que havia fet el pare amb el cognom del senyor Culet. Per això quan la mare i jo vam arribar a l'escola, unes quantes setmanes abans que comencés el curs, i vaig veure el senyor Culet plantat allà davant, esperant-nos a l'entrada, em va començar a agafar el riure. No era gens com me l'havia imaginat. Me l'havia imaginat amb un cul petitíssim, però no. De fet, era un home molt normal. Alt i prim. Vell, però no molt. Semblava simpàtic. Primer va donar la mà a la mare.

–Hola, senyor Culet, m'alegro de tornar-lo a veure –va dir la mare–. Aquest és el meu fill August.

El senyor Culet em va mirar a la cara i va somriure fent que sí amb el cap. Va allargar la mà perquè l'hi encaixés.

–Hola, August –va dir molt normal–. M'alegro de conèixe't.

–Hola –vaig remugar allargant la mà perquè me l'estrenyés i mirant-li els peus. Duïa unes Adidas vermelles.

–Els teus pares m’han explicat moltes coses de tu –va dir posant-se de genolls perquè no li pogués mirar les vambes i l’hagués de mirar a la cara.

–¿I quines coses li han explicat? –vaig preguntar.

–¿Com dius?

–Rei, has de parlar més alt –va dir la mare.

–Que quines coses –vaig preguntar intentant no parlar entre dents. Reconec que tinc aquest mal costum.

–Doncs que t’agrada llegir –va dir el senyor Culet– i que ets un gran artista. –Tenia els ulls blaus i les pestanyes blanques.– I que ets de ciències, ¿oi?

–Sí –vaig dir assentint amb el cap.

–Tenim un parell d’optatives de ciències fantàstiques, a l’escola –va dir–. ¿Potser en voldràs agafar alguna?

–Sí –vaig dir, tot i que no tenia ni idea de què era una optativa.

–Molt bé, doncs: ¿estàs preparat per fer la visita?

–¿Vol dir ara mateix? –vaig fer.

–¿Què et pensaves: que aniríem a veure una pel·li? –va dir somrient mentre es posava dret.

–No em vas dir res de cap visita –vaig dir a la mare amb to acusador.

–Auggie... –va començar ella.

–Tot anirà bé, August –va dir el senyor Culet allargant el braç–, t’ho prometo.

Em sembla que volia que li agafés la mà, però l’hi vaig agafar a la mare. Ell va fer un somriure i va començar a caminar cap a l’entrada.

La mare em va estrènyer una miqueta la mà, però no sé

si per dir «t'estimo» o per dir «ho sento». Segurament una mica de cada.

L'única escola que havia vist per dins era la de la Via quan hi anava amb els pares a veure-la cantar als concerts de primavera i coses així. Aquesta altra escola era molt diferent. Era més petita. Feia olor d'hospital.

La senyora García és molt simpàtica

Vam seguir el senyor Culet per uns quants passadissos. No hi havia gaire gent voltant per allà. I els pocs que hi havia no es van fixar gens en mí, tot i que potser va ser perquè no em van veure. Jo anava caminant mig amagat darrere la mare. Ja sé que fa de nen petit, però en aquell moment no era gaire valent.

Vam acabar en una sala petita que hi deia DESPATX DEL DIRECTOR a la porta. A dins hi havia una taula amb una senyora que semblava molt simpàtica asseguda al darrere.

–Aquesta és la senyora García –va dir el senyor Culet, i la senyora García va somriure, es va treure les ulleres i es va aixecar de la cadira.

–Isabel Pullman, encantada de coneixe-la –va dir la mare estrenyent-li la mà.

–I aquest és l'August –va dir el senyor Culet.

La mare es va apartar una mica perquè jo pogués fer un pas endavant. I aleshores va passar una cosa que ja m'havia passat mil vegades: Quan vaig aixecar el cap per mirar-la, la senyora García va abaixar la mirada un segon. Va ser tan ràpid que ningú més se n'hauria adonat, perquè la resta de la cara no li va canviar gens. Tenia un somriure profund.

–Estic contentíssima de coneixe't, August –va dir allargant-me la mà perquè l'hi encaixés.

–Hola –vaig dir fluixet mentre li donava la mà, però com que no la volia mirar a la cara vaig continuar mirant-li les ulleres que duia penjades del coll amb una cadena.

–Ostres, això sí que és una encaixada de mans –va dir la senyora García. Tenia la mà molt calenta.

–Aquest noi té una encaixada de mans assassina –va afirmar el senyor Culet, i tothom va riure per sobre del meu cap.

–Em pots dir senyora G. –va dir la senyora García. Suposo que parlava amb mi, però jo en aquell moment m'estava mirant tot el que tenia a sobre de la taula.– És com em diu tothom. Senyora G., m'he oblidat de la combinació. Senyora G., necessito una autorització per arribar tard a classe. Senyora G., vull canviar d'optativa.

–En realitat qui fa funcionar tot això és la senyora G. –va dir el senyor Culet, i un altre cop tots els adults es van posar a riure.

–Hi sóc sempre des d'abans de quarts de vuit del matí –va continuar la senyora García mirant-me mentre jo li mirava les sandàlies marrons amb unes flors violeta enganxades a la sivella–, així que si necessites res, August, m'ho vens a demanar a mi. Em pots demanar el que vulguis.

–D'acord –vaig murmurar.

–Oh, quin bebè tan bufó –va dir la mare assenyalant una de les fotografies que hi havia al plafó de suro de la senyora García–. ¿És seu?

–No, i ara! –va dir la senyora García fent un somriure

d'orella a orella molt diferent del somriure profident d'abans-. Ara sí que m'ha alegrat el dia. És el meu nét.

-Quina monada! -va dir la mare fent que no amb el cap-. ¿Quin temps té?

-En aquesta foto tenia cinc mesos, em sembla. Però ara ja es gran. Està a punt de fer vuit anys!

-Carai -va dir la mare somrient i fent que sí amb el cap-. És una preciositat.

-Gràcies -va dir la senyora García assentint amb el cap com si estigués a punt de dir alguna cosa més sobre el seu nét. Però de cop i volta el somriure se li va escurçar una mica:- El cuidarem molt bé, l'August -va dir a la mare, i vaig veure que li estrenyia una mica la mà.

Vaig mirar-li la cara a la mare i aleshores em vaig adonar que estava tan nerviosa com jo. Em sembla que em va agradar la senyora García... quan no duia posat el somriure profident.